

Esy-li spěwał,
Bilnje džěłat,
Strowja cze
Sswójbnj statot,
A twój šwjatot
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoј móznj
Lubosć ma;
Bóh pał šwěrnj
Wšes spał měrnj
Czerstwošć da.

Nječ ty spěwałš,
Sswěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěł pał šwjaty,
Dušči daty,
Wotpoczi ty

S njebjěš mana
Nječ czi kmana
Žiwnošć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Sperbiske njeđzelske łopjena.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihiczišcežerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Jeho Majestosć kral Albert sakski je džen 19. junija wječor po wožnich hodžinach w swojim Sibyllenortskim hrodze w Schlesynskej cziške wužnył.

Wšěón sakski lud a s nim tež našch šerbiski narod steji s hłubokim želenjom pšchi marach swojeho lubowaneho krajneho wótza, s kotrehož šnjerczu je prawdosćiweho a milosćepolneho knježerja šhubił. Wón wotpoczuj w měrje a wěczne šwětlo jemu šwěcz!

4. njeđzela po šwj. Trojizny.

W. 37, 5.

Porucž temu Knjesej šwoje pucze, a měj nadžiju k njemu; wón budže wščitko derje cžinicž.

Jedyn najkrašnišchich kherluschow, kotrež je Pawoł Gerhardt pěšnik, je: „Ach porucž Bohu šwěru šwój pucž a šrudobu.“ Kał wjele cžłowškim džěczom, cžwilowanym wot nušy, hubjenštwu a šrudoby, je tutón kherlusch hižo trošcht do wutrobny dał! Snate je, so šo wón na horkach špomnjeny bibliški šchpruch W. 37, 5 šałoži. Wo nastacžu tuteho kherluschu je šo powjedańcžo rošchěriło, kotrež drje šo je jako bajka wupołajalo, ale tola hódne je, so šo wospjet powjeda. Po tej je pjećza Pawoł Gerhardt, jako běchu jeho wot jeho duchowneho šastojńštwu w Bar-

linje wěry dla wotšadžili, šwój pucžowariški kij do ruki wšal a je s Barlina prjecž cžahnył, njewjedžo, hdže móhl šo wobrocžicž (1667). Někotre dny hižo běšche jeho mała šwójbnu cžrjódka cžoplotu pucža a wobcžěžnošće pucžowanja šnješla, jako do hospody bliško sakskich mješow šastupichu, so bychu tu pšchenozowali. Pawoł Gerhardt mješesche dobru doměru, ale jeho šwěrna mandželska šapocža šadwělowacž we wulkej nušy. Wón špytašche ju trošchtowacž a wotšewicž s rjanym šłowom: „Porucž temu Knjesej šwoje pucze a měj nadžiju k njemu; wón budže wščitko derje cžinicž.“ Dokelž pał špósna, so jej to tola tak prawje k wutrobje njeđzěšche, džěšche do šahrody a pěšnjesche tam pod jašnym hwěšdnym njebjom krašny kherlusch, s kotrymž cžyšche towaršchtu swojeho žiwjenja pošylnicž a pošběhucž. Jako do jštwy šastupi,

namaka tam dweju zůsnych, kotrajž bēšchtaj runje pšchischloj a jemu pomjedaschtaj, so mataj po wufasni wójwody Kšheščizijana Saksteho-Merseburgsteho do Barlina so podacz, so bŷšchtaj tam wotšadženeho předarja pytaoj, sa kotrehož chze so wójwoda staracz. To bēšche wofšchewjaza wješela powješcz sa nješbožownu šrudnu šwójbu, tak so woni wšchitzn i horzym džatom a i wješelym hlošom wufnawachu: nječizniče šwoje dowěrjenje přiecz, kotrež ma wulke šaplaczenie." (Hebr. 10, 35.)

Mój drohi kšheščizijanski pšhecze! Ty so tež husto starajch a hladajch i małowěru do pšchichoda a tola wěšch, so twój njebješti šnjes twoju nusu šnaje a so sa tebje stara. Šchto je jeho na semju čžerilo? Šsama lubošcz a šmilnošč, kotrež našche hubjenštwu, čželne a duchowne, šnajetej. Nješetej wón dženša hiččež pola naš a njeplaczi pšchezo jeho šlowo: ja šym pola waš wšchitke dnj hacž do šfónczenja šwěta?

Teho dla špěwa šamšny Pawol Gerhardt krašnje a nutnje:

„Čže nicžo njeje hnało do teho hubjenštwu;
Wšcho bohastwo bē mało, to lubošcz došnja.
Šdnž žyly šwět bē padnył do wulkej žalošče,
Šsy ty jón i njej wučahnył; o šchto to wurēczi.“
(54, 5.)

Kaž so šfóncžne pruhi na wšchitke hory, doliny a pola semje wupšchestrěwa, tak so tež Šhryštůwowa lubošcz a jeho šnajomnošč wupšchestrěwatej na wšchitke hlubiny a kuty našche nusy. Wón šnaje twoju potrebnošcz, twoje šylšy a žedzenie. Kaž šahrodniš w šwojej šahrodže wšchitke šchtomny a rostliny šnaje, k kotrymž ma so žerdka abo kješch pšchijawšacz, so njebnyhu padnyłe a so rošlamale, tak šnaje tón šnjes wšchitke wudowny a šyrotny a jemu wopravdže na podpjerje njeobrachuje; a hdžez čžlowjek šhory ležo so k njemu woła, tam ščele wón kaž k Lazarej šwojeho jandžela. Wón šnaje kóždu tyšchenu, rošbitu a naštróženu dušchu a jeje wołanje a proščenje wo huadu a mēr pšchindžetaj hacž k jeho wuchu. Šle jene nješmēšch pšchi tym šapomnicž: čžaš a hodžinu, hdy wón pomhacz ma, dyrbišch jemu pšchewoštajicz a tež to wašchuje, na kotrež pomhacz ma. Teho dla čžataj ščžerpšlwy na šwojeho Boha a Šbóžnita; w šwojim čžašu so jeho krašna pomoz tebi wěšče šjewi.

Duž džimny šhrobli do přědka a Bóh šwamuj, so njebnychny w małowěrje ženje i wopječiznu šchli.

Šchtož so pať pšchi tym wot naš žada, a šchtož našch nadawš je, so so na šwoje kšheščizijanske powołanje pšchezo dopomnjamy, to rěka, so twjerdže štejimy w kóždym čžašu k temu šnjesej we wěrje a šwěrnoščzi a niz so jenož na jeho dopomnimy, hdyž šrijedža w nusu šmy a potom hacle wołamy: „Bomhaj, šnjesze, my so ponórimy!“ Šně, pšchezo njech našche woblicžo k njebju pohladuje a my w šhutnej šwěrnoščzi woštawamy w dobrnych kaž w šlych dnjach, so podawajo do Božej wole.

Kaž Bóh chze mēcz, tak chzu tež ja,
Šso w nicžim njedam molicz;
Še mrócžno tu a tołsta čžma,
Čže to a tamne bolicž,
Šaj, muczi so
Ša šwēcze wšcho,
Bóh budže pomhacz rjenje.
Kaž wón chze mēcz,

Tak dyrbi bycz,
Duž njeboju so ženje.
Šamjen.

M. Kencž-Wšelecžanski.

Psalm 91.

Šjes knihemi šwjateho pišma šluschka kniha psalmow šobu k najwážnišchim. Wona je wošebna pastwa sa čžlowšce dušche. Wšche nabožne wobštejnoščze a šačžuwanja we šwojej wšchelafščzi doštawaju w psalmach wuras, a to i tajkej jednorošczu a wěrnoščzu, i tajkej wutrobnoščzu a hlubofščzu, kašfuž ju hewat w žanych modlitwach a šhěluschach njenamakajch. Šchtož wutroba w čžlowjeku, to je kniha psalmow w bibliji. Š temu mamy pšchispomnicž, so so psalmny sa wšche pady čžlowšeho žiwjenja hodža, a so móže kšheščizijan jich wopšchijecze jara derje na šebje šameho naložecz. Žohnowanje tajšeho pšchizpřiwanja šwjatych psalmow je hižo něčtra wěrjaza dušcha našhoniła. Wošebje pomijecža hódny je wšim, kotryž mēšech 91. psalm na rusšeho šhěžora Šlexandra I. Šwecžor pšched šwojim wotjěšdom i Šetersburga w ščže 1812 poda jemu hrabina Šolstowa jene pišmo, kotrež wón w myšli, so je to něšajka proštwu, do dnyšaka tylny. Šalle w šwojim přemim nóžnym wobnydlenju je šašo i njeho wučahny a w nim k šwojemu špodžiwanju 91. psalm namaka. Wón jón i radoščzu pšhecžita; bójške wopšchijecze teho šameho šmērowa jeho njemērneho ducha, a jeho wutroba jemu i čžicha rjekny: „O so bnyhu tele šlowa na mnje šložene byč!“ — Šola něšajke šadžěwanje da jemu na to šašo šapomnicž. Šhětro dołho po tym jemu w Šoštwje ras šwajš Šažnoweho pšcheložka šwjateho pišma i blida padny a so pšchi padnjenju wotewri. Wón jón šbēhny a sa wotewrjenej štronu pohladawšchi tón šamny psalm namaka, kotryž bē jeho něhdy tak pošyluil. Tu špóšna wón hloš, kiž jeho wołasche, a rjekny teho dla: „Ty šym, šnjesze, rēcž k šwojemu wotročžkej!“ Wón čžitašche, naloži čžitane šlowa na so a namaka, so so kóžde šlowo sa njeho hodži. Šacž do šwojeho pošlednjeho wudnyhnenja nošchēšche wón wot teje šameje hodžiny šem špomnjeny psalm pšchi šebi, nawukny jón i hlowny a špěwasche jón rano a wječžor pšchi šwojej modlitwje. — Ššwětka pruha jemu do dušche padže, won šapocža nowe žiwjenje, čžitašche wot teho čžaša nješpšestawajžny w Božim pišmje, špóšnawasche šwoju šlabošcz, wołasche so štajnje k Bohu a šhoni njebješku pomoz. Wopšchijecze tamneho, jemu podateho pišma, kotrehož so wón nitomu dótknyčž njeda, namakachu hacle po jeho šmjercži, a bu to šamo šobu do jeho kaščeža položene.

K. A. Fiedler.

Pučžowanje po Božim pišmje

abo

šajke myšle nadečžech, Bože šlowo čžitajo.

Šodawa šwěrnny čžitar „Bomhaj Bóh-a“.

1. kniha Šoššajnowe, 37 a 38 šlaw.

(Šotracžowanje.)

27. Šbójče, a pšchedajmy jeho Ššmaelitskim, kotryž tamle je šwojimi wjelbludami pšchicžahny, so so našchey ruzny na nim nješpšehřēšchitej; pšchetož wón je našch bratr, a šam našche čželo. „O Šuda, ty nješšy tola čžisty! Šchtož ty tu prajišch, to je hřēšchnje, hdyž tež derje po talmudšku abo židowšku rēcžane“, pšchispomni Šuther. Š woni jeho pošluchachu po Božim wodženju.

Bóh je hižo tu, hdžez hišchče wšcho po čžemnym šhodži, špřóžnimy na šwojim mēšče, so by wšcho rjadował a wodžil, kaž ma so po jeho šwjatej woli štačž. Šamón čžlowjek, kotryž je Šosesa, bludžazeho po krajnje pódla Šolhana šetkal, bē nadoba w ruzny Božej. Šo je dale Šuben, kotryž bē po šwojim hrošnym, nješšwarnym škutku i poraženym šwědomnjom so bludžil, žalofšne wotpohladanje šwojich bratrow šačžuje a wboheho hólza špnta wušchowacz, — so bratšja jeho pošluchaju a — so bē jama runje prošdna, — so Šuda wuhladajžny pšchekupžow radži, so bnyhu Šosesa pšchedali, — a so pšchekupžny runje sa tule hodžinu nimo du: wšcho to je Boža wšchehomóžna šwěrna, ale potajna ruka, kotraž nam se šwojim škutkowanjom šlódki pošoj podawa, so hižo w najčžemnišchich hodžinach, so hižo wofšrijedž nješpšecželškich škutkow a radow Boža křuta ruka wodži a knježi, a to hladajžny na šónž, kotryž je šebi poštajil; a to je — šhwalene budž jeho krašne mjeno! — jenož šama šwětlošč a štajna šwětlošč.

28. A jako Midianszy kupzy nimo czechnichu, hdžež bratsja hčedzachu a hdžež bčchu nomu radu hčbi šradžili, dha wuczahnychu jeho i jamy a pšchedachu jeho Šmaclskim sa dwazyczi hčbornikow; czi pšchijedzechu jeho do Eghptowskeje, so bychu jeho tam sašo pšchedali.

1 hčbornik = 2,625 hr. Tak šu woni sa Josefa po našchich pjenjesach 52,50 hr. saplacžili. Tefko placžachu tehdy sa hčlza a mlodženza, 5—20 lčtneho, hdyž tež bč hrnja placžijna sa njewčl- nika tehdy nčhdže 78,75 hr.; šo wč, šo chzychu Midianszy pšchi hčwojim pšchekupštwje tež šwoje wowzki tšihacž.

29. Šako paš Ruben sašo t jamje pšchidže, wot kotrejež bčchu šo bratsja mjes tym wotšalili, šo wčn mčnjese, šo mčže Josefa nčtko šradžu i hčlody wumčz, njenamala Josefa w njej; duž rostorže hčbi i hčrkej bolosčzu šwoju šufnju pčdku na wutrobne.

30. A pšchidčedšchi sašo t hčwojim bratram džešche wčn: Młodženz tu njeje, šhto dnrjbu cžinicž?

Bratsja paš jemu ani njewotmolnichu, ale šu jemu plštu na hubu wotkožili: Mčjelč, pomhaj potajicž, abo djaš nječ pšchidže po tebe.“ (Luther).

31. A woni wfachu Josefowu šufnju a šarčšachu kčšla, a w- macžachu šufnju w kwi.

32. A pčšlachu pišanu šufnju do Hebrona a dachu ju pšchi- njesež šwojemu naney a prajicž: Tu šmy namafali; pohlej wfchat, hacž je to twojeho šynowa šufnja abo hacž njeje?

33. Wčn paš ju pčjna a džešche: To je mojeho šynowa šufnja: šle šwčrjo je jeho šezralo, torhaze šwčrjo je Josefa roš- torhalo.

34. A Šakub rostorže šwoju draštu a woblecže šo mčch na šwoje ledžby, a žarowafche šwojeho šyna dolhi cžaf.

Mčch (šlowo, kotrež šo w mnohich rčzchach nakhadža) je drašta i hrubeje tkaniny, kotcaž wišafche faž mčch na cžele, a kotraž bč i powjašom šwafana. Wčn bč šnamjo hčrkeho žarowanja. Mje- dopomni naš našcha narodna šerbška žarowanška drašta, kajkuž šo žčnške hiščeže dženža n. pšch. w Klčtnjanškej a Ššlepjanškej wo hadže wodžeja, na tutu pčnju žarowanšku draštu, kotruž šwjate pišmo našpomni?

35. A wfchitzy jeho šynojo, kotšiz wrčziwfchi šo domoj t Dothanskeje a Sichemskeje strony, bčchu šo tež bjes dwčla dolho šombžili, jeho tola hiščeže žarowazeho w mčšche nadečdžechu, a jeho dčowki šo šendžechu, šo bychu jeho trošchtowali; ale wčn šo njedafche trošchtowacž, ale džešche: Ša je žalofčzu dele pčndu do jamy sa hčwojim šynom. A jeho nan i dčžedom Ššaatom, kotruž bč tehdy hiščeže živy, jeho woplakafčtaj.

Bjes dwčla mčšesche Šakub pčdla Diny hiščeže druge dčowki. Njeje paš šo i nimi nčžeho wošebiteho štalo, dha šapšy jich nje- našpomnja.

Woni bčchu šrudni trošchtarjo, kotšiz wutrobu njepolčža, ale šrudobu jenož powjetšcha, — a to wošebje tuczi šynojo, kotšiz sa wfchčn tčnle cžaf ani i šhmanym šwčdomjom šo njemčža t Bohu modlicž.

Njepročujcže šo, šo byščeže mje trošchtowali; ja budu žarow- macž, doniž njefanču do šcheola, do tamnišcheho mčšta, hdžež šo šhadžuja dušche njebočžicžkich, a doniž šo se hčwojim šynom tam njefanču.

Wo mčšče njebočžicžkich w štarym testamencze jenož malo šhonimy. Šakle i Šhryštufkom je šo žiwjenje a nješmjertnoščz šjewila, a i nim bu šmjerež jeho wčrjazym i dobyčjom. Tcho paš nihdy njefabudžmy: doniž naš njebudže cžicha hčrka krcž, mamy šo bčdžicž i cžčšnosčzemi a šwčtnym njefšožom; našche bjedra šu wopašane i šchizom sa našche žive dny. Duž budžmy špofojni w tšchnosčzi a horju!

36. Ale Midianszy jeho pšchedachu do Eghptowskeje Poti- farej, Šaraonowemu komornikej a pšchidwčrškemu wfšchšchemu, kotruž kralowej cželnej štraži rošlafowafche a poddanow, t šmjereži sa- šudženych, wotprawjese. Tcho dla bč tež jeho dom pčdla jaštwu natwarjenty.

Tež tu šo šjewi, i kajfim wumčštwom wč šwjate pišmo powjedacž. Rošprawa wo Josefu šo tu škčnczi, šo bychmy šobu šacžuli rudžazu cžemnoščz, kotraž je sa Šakubowy dom wošub lubowaneho Josefa pokryla, šrudnu njewčštoščz sa dwoje lčtdžekafki, hdžež je štyšne žedjenje bjes nadžije wutrobu šchčdžiweho nana rošryla a hdžež bčchu dušche jeho šelhačnych dčžczi putane pšchš potajeny hrčch.

38. štam.

Šudowa kwiawna haniba i Šhamaru.

Nčtko, hdžež Josef na cžaf sa nanowy dom wjazy njeje živy, šhonimy wo druhich podawfch, Šakubowy dom naštupaznych, kotrež maja wošebitu waznoščz sa potracžowanje Božeho kraleštwu. Š Šudoweho žiwjenja, kotruž bč pomolany sa wjednika šplaha, t wulkim škutkam pomolaneho, šhonimy jenož tčnle, sa njeho wulzy njefhwalbny podawf. Wčn pšchihotuje naš i dobom na šapš, na 46. štawje podaty. Dokelž bč Josef pšchi šmjereži Šudowych šynom hižo pšchedaty, dnrbjese šo wo tčmle podawfu runje tule rošpra- wječž. Wčy šhonimy tu, kaf štarych wčtzow jenož jenicžke šaji- muje: jich šwčšba a šo by šo wona wulhowala po wfchčch špla- hach; a tole šajimanje bč tak šylne, šo žona šamu šwoju hanibu jemu woprjuje. Ššwjatocžnoščz štareho wafchnja, kotrež bčchu Abrahamowi potomnižy drje hižo i Mčšopotamiškeje namrčli, ma nam tčnle podawf rošjafničž, wafchnje, šo mčšesche njebočžicž- keho mužowy bratr pšchikšufnoščz, hčbi wudowu sa mandželšku wfacž, njemčšesche-li wudowa žanych dčžczi. Šrčni i njej plodženy šyn placžese po wfchčch prawach sa šyna njebočžicžkeho. Wšchš išraelšti šakčn hiščeže plecže šo bjes dwčla wot štarych wčtzow wulhadžaze žadanje, šo bychu šo šwčšby po jenotliwych šplahach a jich šwčšstwo w šwčšbach šahowalo. W šynu wčsta nan živy, šwčšba, wot njeho wulhadžaza, bčšche po wčšnym šmyšljenju wčn šam, a toho dla mčšesche šo jemu po mčžnoščzi jeho mčšto w ludu šahowacž. Š praštarych cžafow mčšachu ludy sa wulzy wazne, šo bychu šo nabožina, pčžčiwosčz a pčne wafchnja w šplahach a na- rodach šahowale, dokelž wfcho to njebč w štarym šwčče ženje naležnoščz jenotliwego cžlowjeka, ale šwčšbow a narodow. Šaž bč šo wulke šlubjenje požohnowanja Abrahamej a jeho domej špožčilo, kaf njednrbjese šo žadny štam wot žyleho doma wotdželicž, ale kčždy mčšesche šo pčžowacž, šo by šwoju šwčšbu wulhowal w wfchčch šplahach. Šako pošdžišcho i Šakuboweho doma lud wučdže, šwjedže tuta pšchikšufnoščz, šo ma šo šwal i wudowje- nej šwakowej woženicž, wfchelate njelubofnoščze, a teho dla nje- dnrbjese šo šwafej tajka žčitwa wjazy njenanušowacž, ale tež tehdy je šo hiščeže štalo, šo šu tajkeho šawnje hanili.

Bčšche-li tež škutk, i kotrymž je šo Šhamar na hčwojim pšchi- chodnym nanu wječžila, wopravdže hrošny, dha bč tola Šudowy po tutym štarym prawu hiščeže hrošnišchi; pšchetož wčn je šakombžil šwjatu pšchikšufnoščz, šo by šwčšbu we wfchčch štawach wulhowal. To wobkručzi tež Wčh i tym, šo šo Šhamarje dwčjniki narodžichu, dokelž tuto njewšchčdne požohnowanje šjewi, šo štaj Šudowaj šynaj dnrbjaloj praweho šhoštanja dla wumrječž, a šo bč Šhamar kaf wu- šprawnjena pšchš Šudu. Wulka bolosčz pšchi porodže paš a špo- džiwne podčndženja šwčdčza wo hrčchu, kotruž bč šo štal i podje- cžom. Š dobom šjewi nam Šudowa wchida, šo by dale i Šha- maru wobkhadžal, šo bč jeho wobkhad i njej tež po tehdomnišchich nahladach hrčšchny škutk šmčšchenja kwič.

(Potracžowanje.)

Kšchšcžijanowy kšchiz.

Šjad krašny, pšcha lubofna
To kšchiz je Anješowj,
Tčn rjenje debi kšchšcžana,
Še wufnam wošebny.

Duž kšchiz wfmi na šo ponižnje,
Šsej waž jčn, bratsje mčj;
Tčn na šwojej nošch wutrobje
Ša njebeški rjad šwčj.

A hdyž tež boli, cžčžki je,
We wčrje twjedže stej:
Wšchat wčšch, šo Wčh kšchiz pčšlat je
Šo radže wčtzowškej.

Ty nošnyšch jeno krotki cžaf
Tčn jako šawdacže
Na šchat sa tamny šbčžny kwaš
We wččnej wčtčžinje!

Wschelake f bliska a f daloka.

— Poslednje herbiste kemschenja w Draždžanach dyrbjachu so bohužel pschi hubjenym deszczikojnym wjedrje wotmecz, so bechu mnozy f dalokeje wokolnosce sadzewani, do Bozje sluzby w lubej maczernej reczi pschiucz. Czim wjetsha besche radoecz, so poslednju njedzelu slonczo mile a czoplo hweczjesche, hdyz lubi Szerbja horje cehnjechu do tchizneje zyrkwe, so bychu lube Boze slowo slucheli w drohej herbistej reczi, kotraz wutrobu najhlubicho sapshimuje a shrewa. Szerbiste kemschenje sapocza so po swuczonym waschnju w 1/2 12 hodz. Bohata herbista wošada besche so jeschla. Spowjednych besche 185 a to 75 mužskich a 110 žonstich. Spowjednu wuczbu mejesche wodzer herbistich kemschenjom, knjes farar rycezer Sakub f Mjeshwaczidla, a predowanje knjes farar rycezer Kubiza f Butez. — Hdyz wo bohacze wobytanym a wot Boha požohnowanym kemschenju w Draždžanach pišam f radoeczu, na f je frudobu napjelni, so to same wo herbistim kemschenju, kotrez je so w delnjołužiskej reczi njedzelu Rogate w Barlinje wotdzeržalo, prajicz njemozemy. Predowanje dzerzjesche knjes farar Dr. Bronisch je Zandowa. Spowjednych besche 52, mjes nimi 4 mužsz (!). Kemscherjom bohužel niz wjele wjazny. To so f dobrim prawom prascham, nimaja Barlinšy Szerbja lepshi dzak sa to, so so jim herbiste kemschenja posticzuja, so bychu swoje wutroby na drohim Bozim slowje natwarili w lubej maczernej reczi, kotraz dyrbi tsheszejanej drohe kublo wostacz czaš žiwjenja. Nadzijamy so, so mladzi Szerbja so njeshubja w ipytowanjach wulkeho mesta Barlina, ale je starymi Szerbami, kotřiz žaneho herbisteho kemschenja njestombza, sašo duchownu zyrobu pytaja w drohej maczernej reczi.

— Szerbšy knjeza zyrkwinszy wuczerjo so f swjastej hromadze swjasali. Sich wotmysl je, na prcim mejeze naleznosce swojeho sastojnstwa w naschich wošadach sastupowacz. A kaž je to herbista hlowna konferenza jenohlóšnje pschipošnala, maja we wulkich wošadach wobczesne powołanje, hdyz ani sastupjerja nimaja. Pschetoz žyly tydžen w schuli wuczicz a potom njedzelu wot njedzele a f temu swjate dny w zyrkwinskim sastojnstwe so prózowacz dyrbjecz, niczo lohke njeje, hdyz ani w schulstich próšdninach žaneho wodychnjenja njeje. Duž móža so woni wescze tež nadzecz, so jich próstwa w naschich herbistich wošadach, kiž so f czoplej wutrobu sa swojich wuczerjom staraja, wotklob namaka a so so knjesam zyrkwinskim wuczerjam polóženje w jich czestkim sastojnstwe psches wobsamkjenje zyrkwinskeho pschedstejczestwa dostanje. Knjeza duchowni budza zyrkwinskemu pschedstejczestwu dobru radu podacz, ka f tajke sastupjenje w kóždej wošadze na najlepsche waschnje sriaduje. Pschetoz w herbistej hlownej duchownstkej konferenzy je so wo tym dokladnje rada skladowala. Pschedšyditwo teho dobreho a mužitneho swjasta herbistich zyrkwinskich wuczerjom wobsteji f knjesa kantora Kaplerja w Budyschinje jako pschedšynda, knjesa zyrkwinskeho wuczerja Hanczi w Borschizach jako mestpschedšynda, knjesa zyrkwinskeho wuczerja Kerka jako pišmanjedzerja a knjesa zyrkwinskeho wuczerja Kalicha w Mjeshwaczidle jako pokladnika. Nahladny dar staj dwaj jahorjenaj pscheczela f swjastej we wulkej pscheczelnoscezi a wopornnoscezi sa dobru wěz wobradzilej — nehdcze w tej myšli, so dalsche kóbstawy farumanje sa daloki pucz f skhadžowanjam dostanu. Nasche pscheczje je: dobra wěz njecz dobre plody nješe.

— **Wutoru, na Jana, 24. junija je popoldnju kwjedžen swonlowneho mizjonstwa we Wóšlinku. Lubi Szerbja! hotujeze so na kwjedžen swjateho skutla mizjonstwa, a Bóh luby knjes chyt jon bohacze zohnowacz.**

Stare a nowe.

Bohaty knjes, kotřiz besche swojce bjesbóžnosce a staze nosce dla powšchitkownje snaty, pschiudze f wješnemu fararjej runje tehdom, hdyz so ton na czelne predowanje pschihotowasche. Šeho wužméchujo prascheschje so tamny: Mó, knjes fararjo, kajki by ton text byl, hdyz byschjeze mi czelne predowanje dzerzecz mē? Farar rasnje na to wotmolwi: „S biblije nješmē žaneho texta sa waš wušwolicz, pschetoz wo nju wy czaš žiwjenja niczo rodzil nješce; drje pa f teho wewuwšnacza, na kotrez seze f najmješcha tsheszeny a to te slowa f drugeho artikka, kotrez wschaf bychu pola waš žyle druhu myšl mēle, hač pola teho, wo kotřimž placza: wumrjel, pohrjebany, f heli dele stupil.“

W šymje so dzeczje se šnehom kulkuja. Alle czim dlje wone šneh w ruzny dzerza, czim bóle rostaje a šloncznje je woda. Tak

je tež f dawanjom. Hdyz hnydom njedasch, czomuž tebe wutroba wabi, pschiudze czert, wifuje f tobu a praji: „Ty tola tajki hlupy njebudžesch a tak wjele nakožisch. S mjenje je tež doecz.“ A tak so stanje, so budza f 50 hrimnow 50 nowych pjenještor abo f žyła niczo. Mē, jeno niz dołho rosmyšlicz, hdyz Bozi hloš twoje šwēdomnje napomina.

Šusto mōžesch sluchecz: „Žadny Bóh njeje! Nichtó jeho wohladał njeje. Za žaneho njetriebam. Moja wutroba je moja pomozniza, mój rosom mój duch. Biblija je bašēn, wot popow wunamakana. Šwēt je šam wot so nastal.“ Šako so tajke ryceze nehdy w forcznje mejachu, hōecz postany, šwōj dybiatowy czašnik wuczeze a jon towarštwu jako dživny czašnik pokasowasche: wōn praji, so je so czašnik po prawom šam šezinił, f maleho mošasneho šornjeschka so rošwił, so so šam naczahuje a porjedza.“ Tōn kiž besche prjedy wulke slowo wjedł, sawola: „Chzeczje naš sa klasnow mēcz?“ Tōn žyly wotmolwi: D haj, klasn seze wy, hdyz Wy, sa šwēt teho štworiczela přecze, hdyz šebi šam czašnik mišchtra žada? — Druhi křocz šedžeschje mladý wškar, kiž besche na šwuczowanju, w forcznje. Besche runje hermant. Bliško njeho šedžachu nětotši ludžo, kiž bechu na hermantu byli. Šedny f nich sawola: „Šdže je žadny Bóh? Wšcho popowške bače!“ Šichi tym f boka na mlodeho duchowneho sa šušodnym blidom hladasche. Tōn postany, f njemu štupi, jemu na ramjo plazasche a praji: „Dobry pscheczelo, to niczo nowe njeje, šchtož Wy prajiczje. To hižom w bibliji štiji.“ Šchto? sawola tōn muž, „to mi hišechje žadny farar prajil njeje! Mó, ja chzu wam cžitacz“, šnapscheczšwi mladý duchomny. Šichi tym wuczeze šwōj nowy testament f psalmami a cžitasche wōšje Ps. 14, 1: „Šlupi rjeknu w swojej wutrobje: Bóh njeje. Wōni so f niczomu njehodza a šu hrošnosce se šwojimi štkami; nimasch žaneho, kiž by dobre cžinił.“ „Wy widžiczje“, wōn dale powjedasche, „tajzy hlupi šu hižo w Dawitowym czašu byli, jeno so bechu tehdom ponižišchi. Wōni prajachu šebi to jenož w swojej wutrobje, ale njewolachu to wōšje w forcznje.“

Šichi pschedawanju šchlowow w Afrizy so tež mloda czorna pschepadžowasche a štwšniwje na šwōj dōnt cžafasche. Witowaf besche wjele pjenješ na nju šadžil. Alle šmilny knjes, kiž nimo dzjesche a wo tej wēzy slucheschje, šaplaczi kupny pjenješ a f tšchepotazej holzy praji: „Ty šy šwobodna, so wotšal!“ Wōna pa f w šwojim njemērze to njedorosumi, doniž jej wokolostejazy nje-pschivolaja: „Wōn je tebe kupil a tebi šwobodu dal? Wōna f radoeczu sawola a šhwata psches lud sa šwojim wušwobodžerjom, psched nim dele padnje a prošy! „Ša chzu tebi šlužicz, mē dzak! šwobodna chzu tebi šlužicz, kaž dołho šym žiwa?“ — Mjeshy tež ty wufupjeny wot wotrocžstwa hrēcha, wot jastwa wēczneje šmjereze? Šak šjewi so twōj dzak? Mjeshasch ty šwojemu wumōžniškej f nohomaj padnyč a šwoje žiwjenje jeho šlužbje požwječicz?

Muž dosta porucznosce, něotre testamenty a herbiste wustajenja šwēdomliwje pscheczitacz. To so jemu wostudži. Wōn jenož f prózu šwoje myšle hromadze dzerzeschje. Na dobo so wěz pschemēni. Wōn mjenujzy na šwoje pschekhwatanje šam šwoje mjeno w jenytm testamencze namaka. Na dobo so wscha liwšocž šhubi. To namakanje, so besche šam herba wulkeho šamóženja, jeho nahlad wo wostudženju tajteho cžitanja pschemēni, so kóždu šadu f wulkej šedžblivoscezi cžitasche. — Šdy bychmy šebi teho wēdomni byli, so dyrbimy šami herbojo Bozje hnady hycž, potom by nam biblija nowa kniha byla. Wy cžitamy ju f wutrobnym šajimanjom a njechamy žane tych šlubjenjom pschewidžecz, kotrez wo naschim herbstwe reczi.

Dalische dobrowolne dary sa wbohe armeniske šyroty:

R. R. f R. 2 hr. — np.
R. R. f D. 1 hr. 50 np.

Hromadze: 3 hr. 50 np.

W mjenje wobohich šyrotow praji wutrobný dzak

Gólcž, redaktor.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch pschewawarňach „Serb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacz. Na šchtwōrcž lēta placzi wōn 40 np., jenotliwe cžišla so sa 4 np. pschedawaju.